

SUGESTII DE ACTIVITĂȚI EDUCATIVE

DENUMIREA ACTIVITĂȚII ȘI DOMENIUL DIN CARE FACE PARTE: „Un arici și un balon” -Domeniul limbă și comunicare și Domeniul Estetic și Creativ (desen)

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII:

Activitate de educare a limbajului în care se lecturează povestea „**Un arici și un balon**” (povestea este atașată mai jos). La final se adresează întrebări despre conținutul poveștii: Cum se numește povestea? Cum se numesc personajele din poveste? Ce își doreau ariciul și balonul cel mai mult? De ce avea nevoie ariciul pentru a putea călători? Care a fost rolul copacului ? Ce am învățat noi din această poveste? etc.

Desen – Desenați pe coala albă secvența din poveste care va impresonat cel mai mult.

MATERIALE: creioane colorate, hârtie albă.

Inspector pentru educația timpurie: Trifan Irina Mihaela

Profesor învățământ preșcolar: Șandor Magdalena

UN ARICI ȘI UN BALON

A fost odată ca niciodată,

Un arici rotund cu ochi negri și vioi care locuia lângă un copac înalt și liniștit.

De dimineață până seara, ariciul se juca singur în frunze, căuta ciuperci și fructe delicioase de toamnă iar seara se cuibărea în vizuina lui caldă.

Într-o zi, ariciul găsi pe drum un balon roșu și lucios ce părea că stă pe loc. A cuprins cu privirea balonul și ochii lui negri s-au luminat:

– Oh nu am mai zburat niciodată cu un balon!

Ariciul nu mai putea de bucurie căci auzise el că baloanele zboară și era tare nerăbdător să se înalțe cu balonul lui.

L-a rostogolit până acasă la vizuina lui, țopăind în jurul balonului și săltându-l cu năsucul umed.

– Hai zboară! trăgea ariciul de sfoara balonului.

Dar balonul stătea neclintit deasupra ariciului.

– Hai zboară, o să fie așa frumos! Se învârtea ariciul în jurul balonului și îl împingea în sus cu căpșorul.

Dar balonul se clătina într-o parte și într-alta și îi sufla ariciului:

– Și dacă o să ți se facă foame în timp ce zburăm?

Atunci ariciul fugi repede în vizuina lui și scoase lădițe pline cu provizii, cu mere, pere, ciuperci ba chiar și biscuiți.

Le aranjă frumos lângă balon și iar trase de sfoară:

– Hai zboară, acum avem provizii!

– Dar dacă o să-ți fie frig? tremura balonul.

Și ariciul se puse pe tricotate pulovere și fulare călduroase.

Când au fost gata, ariciul le așeză lângă balon și îl scutură din nou:

– Hai zboară, hăinuțele sunt gata!

– Dar dacă o să ți se facă și mai frig?

Și ariciul începu să adune frunze moi și încălzite de soare și fire lungi de iarbă. Le împleti cu răbdare într-o plapumă călduroasă de frunze și o așternu în fața balonului.

- Dacă ți se rup hainele? se grăbi balonul să spună.
- Ah da da, să iau și papiote, nasturi și foarfecă!

Se întorcea gâfâind, cu mâinile pline, dar nici nu se apropia bine că balonul se umfla și pufnea spre el:

– Hai odată, ce durează așa mult?

Balonul nici nu mai trebuia să ceară căci ariciul se obișnuise să tot aducă provizii lângă balon. Mai punea câte un biscuit, câte o ciupercă ba chiar și bomboane găsite pe drum.

Și o umbrelă dacă avea să plouă, sau mai bine două dacă se rupea prima.

Făcea zeci de drumuri neștiind ce să mai pună lângă balon. Îi venea să pună toată planeta numai să fie sigur că balonul are tot ce-i trebuie.

Iar balonul se umfla mulțumit și devenea din ce în ce mai mare și mai rotund.

Dar când ariciul îi amintea de zburat, balonul se înfoia și scârțâia furios:

– Arici urat mirositor! Ce știi tu despre zburat! Vezi-ți de treaba ta!

Iar când ariciul se oprea să mai culeagă câte ceva, ciuperci sau bobîțe roșii, balonul se trântea pe jos:

– Iar te umpli de pământ și frunze! Arici inutil, nu ești bun de nimic! Nu faci decât să mă încurci! Dacă nu erai tu, zburam de mult! îi țiuia în urechi balonul.

– Balon gras și umflat, nimic nu-ți convine! Sărea ariciul pe balon și-l strângea cu putere.

– Dă-mi drumul! se zbătea Balonul! Dacă nu, explodez în urechile tale!

Și ariciul fugea repede repede și se ascundea după trunchiul copacului.

– Într-o zi o să-l înțep și o să-l sparg! se strângea ariciul într-un ghem negru, plin de țepi.

Copacul se uita când la unul când la altul, își îndrepta crengile când spre arici când spre balon.

Începuseră să se certe din ce în ce mai tare și să se urmărească unul pe altul!

Balonul îl fugărea pe arici căci îi era frică să nu-l înțepe pe la spate. Știa că un singur țep al ariciului era deajuns să-l spargă așa că se umfla și mai tare ca să-l sperie și să-l pună pe fuga pe arici. Iar ariciul se ascundea și îl pândea din spatele copacului căci îi era frică să nu fie înghițit de balonul uriaș.

Și cu cât devenea balonul mai umflat, cu atât ariciul se făcea mai mic și parcă nu mai avea loc nici să respire de balon. Nici nu mai avea curaj să-l întrebe când o să zboare.

Uneori ariciul rămânea visător pe câte o ciupercă până se așeza un fluture pe năsucul lui și stăteau de vorbă.

Apoi îl urmarea cu privirea cum își lua zborul. Alteori ariciul stătea ore în șir suflând în pădii și urmărind fiecare fulg cum zboară spre cer.

Iar balonul deși avea în jurul lui o grămăjoară cu tot felul de provizii, nici nu se mai gândea la zburat.

Într-una din zile, când balonul era parcă mai umflat ca niciodată iar ariciul mai mic și mai țepos ca niciodată, copacul lângă care locuiau și-a aplecat crengile și le-a șoptit:

– Un arici și un balon dansează cel mai bine împreună!

- Eu nu dansez cu ariciul ăsta țepos și urât mirositor!!!
- Și nici eu cu balonul asta încrezut!!! au răspuns amândoi în cor.
- Vă mai aduceți aminte ce vă doreați când v-ați întâlnit prima oară?

- Să zbor, a șoptit ariciul.
- Și eu să zbor... a oftat balonul.

- Ar putea balonul să zboare singur?
- Oh nu, dacă mă ia vântul și cine știe unde mă duce, dacă mă agăț în crengi sau mă ciupesc pasărilor, pot oricând să mă sparg și să nu mai exist...
- Ar putea ariciul să zboare singur?
- Oh nu, cum să mă înalț singur... oftă ariciul. Balonul mă înghesuie de parc-ar vrea să mă înghită.

– Fiecare dintre voi are o bucată! Niciunul nu are tot dar împreună formați tot!

- Ce vrei să spui? S-au apropiat balonul și ariciul de copac.

Dar copacul somnoros nu le mai răspunse căci adormise și sforăia printre frunze.

- Nu știam că îți e frică să nu te spargi, a vorbit timid ariciul. As putea să-ți spun ce văd ca să nu te înțepi în nimic. Eu cunosc pădurea și cerul, știu toate cărările și locurile din pădure și simt când vine ploaia sau vântul.
- Asta ar fi bine. Iar eu as putea să țin direcția și să urmez drumul, răspunse balonul.
- Și ai putea să-mi faci un pic de loc? îl întrebă ariciul. Căci dacă mă împingi și mă sufoci, nu mai văd nimic și nu ne va fi bine.
- Știu! Un coșuleț! Poți lega cu o sfoară un coșuleț de mine și ai un loc doar al tău. Poți să pui înăuntru ce ai nevoie numai să nu fie prea greu!
- Ce idee minunată! așa pot să văd și să te ghidez, zâmbi ariciul.

Ariciul luă un coșuleț gol din vizuină și îl legă de sfoara balonului. Puse înăuntru câteva fructe de pădure și niște flori colorate.

– Ce miros plăcut, se relaxă balonul!

Ariciul se așeză cu emoții în coșuleț și începu să cânte un cântecel.

Balonul se clătină ușor, se desprinsese încetișor de pe pământ și iuhuuu își luară amândoi zborul!

Ariciului nu-i venea să creadă că în sfârșit zboară! Râdea cu gura până la urechi și făcea cu mâna copacilor și animalelor din pădure!

Frunzele fluturau și foșneau de bucurie și copacul se trezi de la atâta agitație în jurul lui.

Își îndreptă crengile în sus și zâmbi mulțumit: *Un arici și un balon dansau împreună printre nori!*

Sfârșit